

varetager vi bedst Danmarks interesser, og vi varetager også bedst interesserne for andre små lande, der forhåbentlig inden så længe bliver medlemmer, eksempelvis de baltiske.

Vedrørende det udenrigspolitiske og det institutionelle vil jeg da gøre opmærksom på, at vi har fremlagt forslag om, at der kan være situationer, hvor et eller to lande ikke skal blokere for vedtagelser, og jeg vil endelig gøre den bemærkning, at når vi så nærmere hørte på, hvad hr. Kent Kirk havde af forestillinger, var det jo ikke sådan en vifte af forslag. Nej, vi skulle endelig ikke have flertalsafstemninger i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det er jeg enig i. Vi skulle ikke flytte det retlige og indre samarbejde ud af den mellemstatslige beslutning i første færd. Hr. Kent Kirk havde nogle forestillinger om, hvad man kunne gøre i det senere forløb, som jeg ikke helt kan overskue, men som jeg måske ikke tror holder så langt, men det er en sag for sig, og hr. Kent Kirk var også enig i, at vi alle skulle have en kommissær. Så der blev såmænd ikke så meget, synes jeg, tilbage af de institutionelle nydannelser.

Danmark mister ikke indflydelse eller mæler sig op i en krog ved at komme med selvstændige forslag på de områder, hvor vi har fremsat vore forslag. Vi bruger ikke for mange kræfter på det. Andre lande er klar over, at der her er en række spørgsmål, som er vigtige at få drøftet, som der har været enighed om fra starten af regeringskonferencen, hvor forberedende arbejde skulle drøftes. Man spilder ikke sine kræfter ved at engagere sig i de spørgsmål, som er sat på dagsordenen og har været det længe, om åbenhed, miljø, beskæftigelse, bekæmpelse af svig, nærhedsproblemer og forbrugerbeskyttelse.

Jeg vil gerne sige til hr. Steen Gade: Tak for modtagelsen af de danske forslag. Det er rigtigt, som hr. Steen Gade siger det, at de er ambitiøse. Jeg mener også, de er realistiske.

Hr. Steen Gade savnede mere udbyggede forslag, for så vidt angår de nationale parlamenter, og lad mig sige til det, at vi fra dansk side har fremlagt vores forslag. Det giver en væsentlig bedre ramme for at inddrage de nationale parlamenter i samarbejdet. Blev det vedtaget, ville det være et meget betydeligt skridt i retning af at inddrage de nationale parlamenter. Men vi er da åbne over for, hvilke andre forslag der kan komme, og man kan da heller ikke se bort fra, at der under forhandlingerne dukker nye, gode ideer op. Vi vil være åbne over for sådanne nye, gode ideer.

Og så lidt mere udførligt om fleksibiliteten: Danmark er ikke fodslæbende over for ideen om fleksibilitet. Vi dyrker spørgsmålet intenst på regeringskonferencen. Hr. Steen Gade mente, at det var SF, der havde opfundet det. Nej, der er nok nogen i Europa, der vil blive overrasket over det. Jeg tror den første, der diskuterede det mere udførligt, såmænd var premierminister Major. Men det er nu, hvad det er; gode ideer kan jo komme mange steder fra samtidig, og det er åbenbart det, der er tale om her.

Lad mig gøre opmærksom på, bare for at hr. Steen Gade ikke bliver begejstret, at Tyskland og Frankrig jo selv kalder deres fleksibilitetsforslag ikke for fleksibilitet, men de benævner det »videregående samarbejde«, og det giver jo meget godt retningen i, hvad de forestiller sig. Det er ikke en mekanik, som Tyskland og Frankrig opfinder for at man kan skruer sig selv baglæns i samarbejdet. Det er et forslag om, at man skal kunne tage videregående skridt.

Jeg er ikke meget begejstret for at se ØMU'en som et eksempel på fleksibilitet. Vi har den særlige situation, at Danmark ikke ønsker at deltage i tredje fase. Det har vi meddelt. Vi har også den situation, at Storbritannien står udenfor – om de vil forblive det eller ej, er deres egen afgørelse.

Men det gælder jo for ØMU'en, at det ikke er sådan noget, man kan melde sig ind i. Det kan man kun, hvis man opfylder betingelserne, og det vil sige, at set fra et dansk synspunkt er ØMU'en jo fleksibel, for vi opfylder faktisk betingelserne, men har valgt at stå udenfor. Men der er en række lande, for hvem ØMU'en jo ikke er noget fleksibelt samarbejde, hvor det netop er ufleksibelt, fordi de afskæres fra, eller ikke er i stand til at opfylde betingelserne for at deltage.

Men lad mig sige endnu en gang om fleksibilitetsdiskussionen: Vi lukker ikke øjne og ører på regeringskonferencen. Jeg mener, diskussionen om fleksibilitet er god og nødvendig, og den er jo også af relativt ny dato og derfor interessant. Men når vi diskutere fleksibilitet, må vi selvfølgelig beskæftige os ikke kun med de mulige positive sider af fleksibilitet, men også med de mulige negative sider, ellers bliver det ikke en realistisk diskussion. Vi må både se på mulighederne og på vanskelighederne.

Jeg vil gerne takke hr. Steen Gade for hans afsnit i talen om udvidelsen. Den viser jo, at der i dette Folketing er meget bred tilslutning til hele perspektivet om EU's udvidelse, og det mener jeg er et meget vigtigt grundlag for vores arbejde på regeringskonferencen. Det er ikke ligegyldigt, tværtimod, det er helt essentielt.